

Mariana Michalská

OSUDOVÉ STRETNUTIE

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0394-7

MARIANA MICHALSKÁ

OSUDOVÉ STRETNUTIE

Technická spolupráca: Ondrejkočiová Viktória, Kitlei Karol
Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia
Rok vydania: 2021

© Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0394-7

Pod'akovanie

„Ďakujem Tami Smikovej, Zuzanke Smirovej, môjmu priateľovi, mojim deťom Mirkovi a Carolinke, mojim rodičom, známym a hlavne mojej úžasnej profesorky slovenčiny Beatke Šarlinovej, ktorá to so mnou začala už na strednej. Ďakujem, že ste mi verili a podporovali v tvorbe. Bez Vás by som to nedokázala.“

Ďakujem

I.

Krásny jesenný deň. Jeden z tých posledných babieho leta. Onedlho bude zima. Ale ešte sa snaží leto pretlačiť' aspoň trochu, trošičku. Mne to celkom aj vyhovuje. Nie, že by som nemala rada zimu, určite každé ročné obdobie má svoje čaro. Ale jeseň...jeseň obzvlášť. Je to akoby sa maliarovi vyliali všetky farby z palety a pomal'ovali celý svet.

Vybrala som sa na prechádzku do neďalekého zámockého parku. Stále obdivujem to prekrásne sídlo zašlej slávy. Chodím sem vždy, keď môžem a predstavujem si aké to bolo, keď sa tu prechádzali grófi, baróni, možno aj sám kráľ. Muselo tu byť ozaj noblesne. Niekedy zjdem až k zámku. Len tak si sadnem na schody alebo sa poprechádzam po vonkajších terasách.

Obdivujem tú krásnu prácu majstrov, čo toto všetko zhotovili.

Krásne tepané zábradlia, obrovské okná, dvere, kamenné schodište....Niekedy pozriem aj dnu cez zaprášené okná. Je to ako v rozprávke o Popoluške. Pozerá dnu, či neuvidí princa. Zasmejem sa v duchu kyslím smiechom.

Môj princ odišiel pred piatimi rokmi s jednou...ako ju slušne nazvať...trúbou, zlatokopkou. Ale však nech si ho užije. On je typ chlapa, čo nikdy neostane pri jednej ženskej. Škoda, že ja som na to neprišla skôr... Ale už je to preč. Niekedy sa mi mihne v spomienkach, ale už len ako niečo dávno prežité.

Potrasiem hlavou, akoby som chcela premiešať jej obsah a prepnúť na iný kanál. Znovu sa zahľadím dnu a premýšľam. O čom? O všetkom a o ničom. Hlavou mi víri tisíc myšlienok, ale žiadnej sa nejako zvlášť nevenujem. Sledujem len tú nádheru okolo. Odlepím sa od okien a poberiem sa dolu tým prekrásnym, dych berúcim schodiskom do záhrady. Dnes som tu sama. Inokedy stretnem jedného či dvoch ľudí,

niekedy aj zaľúbené páriky, čo sa skrývajú so svojou láskou za stromami. Ale dnes nie. Som tu len ja, slnko, stromy, vietor, vtáci... Zababušená v jesennej flisovej bunde dúhovej farby s podobnou šatkou na krku, ktorú som si ledabolo prehodila cez ľavé plece. Tvár mi ofukuje teplý vetrík, ktorý sa huncút jeden, prehrabuje aj v mojich vlasoch. Pozerám po krásne zafarbených stromoch, počúvam spev vtákov.... Nikdy sa tejto nádhere neviem nabažiť.

Minule som v diaľke zazrela niečo ako strechu alebo striedku čohosi čo ma zaujalo. V tej časti zámockej záhrady som ešte nikdy nebola, napadlo mi. Čo keby som to prešla preskúmať práve teraz? Však som niečo ako zámocká pani a nepoznám svoje panstvo, zasmejem sa v duchu. Idem pomalým, ležérnym krokom. Neponáhľam sa. Načo aj? Je nedeľa, v práci mám voľno dnes aj zajtra. K rodičom tento týždeň nejdem, tak prečo si nechať túto nádheru?

Vdychujem tú jesennú vôňu žltnúceho lístia, zohrievam sa v posledných paprskoch slnka, ktoré ma nežne hladká po celom tele. Od rozkoše mi prešli po tele zimomriavky. Je to úžasný pocit. Zrazu zbadám tú strechu, čo som predtým videla z diaľky. Inak zaujímavé. Chodím sem už od detstva a nikdy predtým som si ju nevšimla. Je to studňa. Nádherná, murovaná, s drevenou šindľovou strieškou, dokonca na nej stále visí na zhrdzavenej reťazi staré drevené vedro. Bojím sa ho aj dotknúť, aby sa nerozpadlo. Tak ho iba poláskam pohľadom a zahl'adím sa dnu.

Sranda, stále je tam voda. Ale zbadám v nej aj niečo čo ma vyl'aká. Obraz muža. Pomaly zdvihnem hlavu. Oproti stojí mladý hnedovlasý muž so šibalskými očami a smeje sa nad mojou vyl'akanosťou:

„Prepáčte, nechcel som vás vystrašiť.“ - ospravedlňuje sa. Až mi v krku zabešlo. Má úplne zamatový hlas, neskutočne podmanivý. A ja tam stojím pár sekúnd ako socha vrastená

do zeme neschopná slova. Odrazu sa spamätám. Bože, som ja ale trúba.

„Dobrý deň.“ - pozdravím sa a podávam mu ruku na uvítanie.

„Nevedela som, že sem niekto chodí. V tejto časti som nikdy nebola. Videla som zo schodišťa túto strechu a bola som zvedavá ku čomu patrí.“

„Neospravedlňujte sa, moja chyba, že som vás vyľakal. Sledoval som vás z diaľky. Málokedy tu vidím niekoho, kto to tu obdivuje. Väčšinou sem chodia ľudia len tak a nie z nejakého dôvodu.“

„Sledoval?“ - až mi zabehlo.

Kto to je? Dofrasa!

„Prečo ste ma sledoval? A odkiaľ?“

„Prepáčte, som ja ale neslušný. Volám sa Pavol Nádašdy.“ - predstavil sa a podával mi ruku.

„Čože?!“ - vyblafla som a vytreštala na neho oči.

„Vy ste snád' zámocký pán?“

Zasmeje sa mojim rozpakom:

„No asi trochu som. Moja pra -pra -prababka vraj bola Alžbeta Báthory. Ale nebojte sa, ja nepijem krv.“ - smial sa.

Musel vidieť ako som sčervenela, ale na to bol zrejme pri svojom mene zvyknutý. Každopádne nepovedal na to nič. Len mi hľadel do očí, svojimi krásnymi hnedými očami, ktoré mi prenikali až do mozgu. Nebola som schopná od neho odtrhnúť svoje. Keď som sa ako-tak spamätala napadlo mi, že som sa nepredstavila:

„Ja som Romana. Romana Grosáková.“ - povedala som a podala ruku na pozdrav.

Tentoraz zamrzol jemu úsmev na tvári.

„Máte niečo spoločné s tým dizajnérom z Trenčína?“

Usmiala som sa:

„Tak trochu je to môj otec. Poznáte ho?“

Pavol prikývol.

„Áno, trochu aj osobne. Projektoval jednu moju firmu. Veľmi šikovný a čestný muž. Vy tiež robíte niečo podobné?“

„Nie, ja som zdravotná sestra na detskom oddelení v Nitre.“

- povedala som.

„Fíha“ - poznamenal.

„Myslel som si, že ste architektka alebo niečo také, keď sa tak zaujímate o náš zámok.“

„Nie, to nie som. Rada sem chodím. Je tu ticho, dýcha to tu históriou a mám tu pokoj od vonkajšieho sveta.“ -

odpovedala som.

„Vadí vám, že sem chodím?“

„Ale nie, naopak. Som rád, že to tu trochu „žije“. Zámok sa už veľmi málo nevyužíva. Chodia sem väčšinou len moji vzdialení príbuzní cez leto alebo občas na poľovačky. Ale niekedy tu nevkročí noha celé roky.“ - povedal trochu smutno.

„A vy ste sa tu kde vzali? Teda ak sa smiem opýtať.“ - zaujímalo ma.

„Povedzme, že som potreboval trochu vypadnúť a vypnúť ako vy.“ - usmial sa a pozrel na mňa.

Bože, zasa ten uhrančivý pohľad.

„Prejdeme sa spolu? Teda ak chcete.“ - navrhol.

„Prečo nie.“ - usmiala som sa.

„Mám otázku. Mali by ste niečo proti tomu, aby sme si potykali? Pripadá mi stará a vyzerá to, že sme asi rovesníci.“

„Jasné, prečo nie.“ - zastal a podal mi ruku.

„Pavol.“

„Romana.“ - povedala som.

Čakala som všetko len bozk nie. Pritiahol si ma k sebe a pobozkal. Na ústa. Ani som sa nestihla nadýchnuť. Keď sa odtiahol a zapozeral na mňa, ešte stále som lapala po dychu.

„Prepáč.“ - zašepkal.

„Asi som to trochu prehnal.“ - ospravedlňoval sa previnilo.

„Nemám čo.“ - na viac som sa nezmohla.

Bol to po pár rokoch môj prvý bozk od muža. A ešte akého, panebože! Musí mať iste plno žien okolo seba. Mladý, vyšportovaný, úspešný a k tomu z grófskeho rodu...Ktorá by nechcela takého muža mať pri sebe.

„Ideme?“ - radšej som sa opýtala.

Privádzal ma do rozpakov. som povedať. Musela som niečo povedať.

„Podme, kým je ešte svetlo.“ - znovu nadobudol rovnováhu.

Aj keď to vyzeralo tak, že nie celkom ochotne. Každopádne sme sa pohli z miesta. Pomaly, bez slova, jeden vedľa

druhého. Každý vo svojich vlastných myšlienkach na to, čo

sa práve stalo. Nikto nechcel nadviazať na rozhovor. Akoby

sme nechceli pretrhnúť túto krásnu chvíľu. Slnko pomaly

zapadalo. Obaja sme zastali ako na povel. Bolo by treba ísť

domov. Ale komu by sa chcelo? Napokon sa ozval Pavol:

„Budeš tu aj zajtra?“

Zastala som, otočila som sa k nemu a zašepkala.

„Budem.“

Viac som nestihla. Opäť sklonil ku mne hlavu a pobožkal ma.

Tentokrát to bol dlhší bozk ako pred chvíľou.

Mala som sa asi odtiahnuť, kým nebolo neskoro...Neodtiahla som sa. Miesto toho som ho objala okolo krku a jemne pritiahla k sebe. Bozk bol krásny, dlhý, vášnivý...keby nikdy neskončil, pomyslela som si. Ale skončil. Nie celkom ochotne sme sa od seba odtrhli.

„Odveziem ťa niekde? Mám tu auto.“ - povedal.

„Vezmeš ma domov?“ - spýtala som sa.

„Pravdaže, pod’!“ - pobral sa von zo zámockého parku a ja som ho nasledovala.

Pred bránou stálo tmavomodré Audi. Prešiel popri mne a zdvorilo mi otvoril dvere na strane spolujazdca. Nastúpila som a pozeral ako obišiel auto a nasadol za volant.

„Kam to bude, slečna?“ - zaškeril sa na mňa.

„Červenej armády 8, Vaša Výsosť.“ - vrátila som mu podpichovanie.

Pohl’ady sa nám stretli a obaja sme vybuchli smiechom.

Naštartoval a pohli sme sa. Cesta nám ubehla v celku rýchlo.

Asi rýchlejšie, než by som si priala. A ktovie, možno aj on. O dvadsať minút sme zastali pred staršou bytovkou, v ktorej som bývala.

„Ďakujem za odvoz. Aj za tvoju milú spoločnosť.“ - chystala som sa vystúpiť.

Chytil ma za ruku.

„Uvidíme sa zajtra?“ - jeho pohľad a otázka sa nedali odmietnuť slovom nie.

„Bude mi čťou a potešením.“ - natiahla som sa k nemu a dala mu bozk na líce.

Cítila som ako sa mu zrýchlil tep. Rýchlo som sa odtiahla a vystúpila. Pozeral za mnou. Zakývala som mu a vykročila k bytovke. Brala som schody po dvoch a trasúcimi rukami sa mi podarilo otvoriť byt. Hodila som kľúče na stôl v predsieni a pozrela von oknom. Stále tam stál a pozeral po oknách. Asi hľadal, kde bývam. Po odtiahla som záclonu a zakývala som mu. Zaregistroval môj pozdrav, usmial sa a zakýval mi späť. Potom naštartoval a odišiel.

Trochu som si vydýchla. Zhodila som zo seba veci a sadla si na gauč. Čo sa vlastne dnes stalo? Stretla som naozaj niekoho, či sa mi to len zdalo? Nie, usmiala som sa, nezdalo. Prstom som si prešla po perách. Ešte stále som cítila jeho bozk, jeho opojnú mužskú vôňu. Ozaj, ktovie, či zajtra príde alebo to bola len náhoda, že tam dnes bol. Možno sa ma len potreboval zbaviť, preto to navrhol. No uvidíme. Čas síce nepovedal, ale tak či tak tam pred obedom zájdem. Možno aj skôr.

Prešla som po byte do kuchyne a urobila si narýchlo zeleninový šalát s mozzarelou. Odrazu som si uvedomila, že som celý deň nič nejedla. Nie, že by mi to nejako veľmi chýbalo, ale niekedy sa najesť nezaškodí. Rozhodla som sa, že si dám po večery malý relax vo vani so sviečkami. Nezvyknem to robiť, ale dnes sa mi to nejako zažiadalo. Len tak si poleňošiť vo vyhriatej vani.

Dnešný deň bol zaujímavý a nádherný.